

Hva sier mine ord når jeg snakker?

Rikdommen i vår internasjonalt med sin misjons, apostoliske og kulturelle karakteristika utfordrer enhver av oss til å leve De Gode Nyheter som kvinner av Evangeliet. Derfor forplikter vi oss til å leve ifølge en etisk livsstil som går imot en konsumkultur og alt som skader menneskeheten og skaperverkets integritet. (General kapittel 2009)

Sang: velg en passende sang eller refleksiv musikk

Den Hellige Skrift: Jakobs brev 2: 1-9

Mine søsken! Dere kan ikke tro på vår Herre Jesus Kristus, herlighetens Herre, og samtidig gjøre forskjell på folk. Sett at det kommer to menn inn i forsamlingen deres, den ene i staselige klær og med gullring på fingeren, den andre fattig og i skitne klær. Så legger dere merke til han med de staselige klærne og sier: «Vær så god, her er en god plass», og til den fattige: «du kan stå der!» eller «Sett deg her ved føttene mine!» Har dere ikke da skapt et skille blant dere? Er dere ikke blitt dommere med onde tanker? Hør mine kjære søsken: Har ikke Gud utvalgt de fattige i verden til å være rike i troen og til å arve det riket han lovet dem som elsker Ham? Men dere har foraktet den fattige. Er det ikke de rike som undertrykker dere og drar dere fram for retten? Og er det ikke de som spotter det gode navnet som er nevnt over dere? Dersom dere oppfyller den kongelige lov i Skriften: *Du skal elske din neste som deg selv*, da gjør dere rett.

Refleksjon:

Et godt kjent utsagn fra Hasidic forteller historien om en rabbi som ut-spør sine studenter. Han spurte: «Hvordan kan vi vi si det er daggry, tiden natten slutter og dagen begynner?» En av studentene foreslo «Dagen begynner når du på avstand kan skjelne mellom en hund og en sau.» Nei svarte rabbi. En annen student spurte, « Er det når du kan skjelne mellom et fiken tre og vindruer.» Igjen var svaret nei. « Vær så snill å fortell oss svaret», snurte studentene. « Det er», sa rabbi, «når du kan se andre mennesker i ansiktet og har nok lys i deg til å gjenkjenne dem som dine søsken. Inntil da er det natt, og det mørke er fortsatt med oss.» (tilpasset fra National Catholic Reporter – Lumiosity» av Patricia Datchuck Sánchez)

Personlig refleksjon og utveksling:

- Respekt er en grunnleggende etisk verdi, men dens moralske hensikt er ikke alltid klar.... Det er vår egen menneskelighet, ikke andres vi bekrefter hver gang vi behandler folk med respekt.. (tilpasset M. Josephson)

- Hva sier mine ord om meg?

- Når jeg deltar i en samtale, er det positivt og oppmuntrende eller negativt og kritisk?

- Er jeg klar over når jeg kommer med en fordømmende uttalelse om andre?

- Benytter jeg begreper som: «de menneskene» eller «den gruppen» når jeg refererer til mennesker som er annerledes enn meg?

- Tror jeg at alle mennesker har de samme rettigheter som jeg, eller deltar jeg i samtaler som går inn for å begrense andres rettigheter?

- Snakker jeg pent eller stygt om andre, inkludert de i min egen kommunitet som jeg oppfatter har «fordeler» jeg ikke har? Eller som jeg oppfatter er annerledes.?

- Fremmer mine ord mangfoldet som omgir meg?

- Kan jeg se situasjoner hvor mine ord kunne hevet en samtales situasjon, eller har jeg unnlatt å si noe? Hvorfor snakket jeg ikke?

Bønn: Gud, vår Skaper, du skapte oss i ditt bilde og i ditt like. Hjelp oss å være oppmerksomme på den godhet du har lagt ned i enhver av oss. Hjelp oss til å kjenne og være ærbødige overfor ditt guddommelige nærvær i alle mennesker vi møter.